

conversa amb.....

TEODORO GALLEGO I GÓMEZ, CAP DE LA POLICIA MUNICIPAL.

L'Escalenc.— D'on sou fill?

Teodoro Gallego.— Sóc fill de Sevilla, accidentalment, en sentit que el meu pare era guàrdia civil. En aquella època la guàrdia civil no podia passar més de tres anys en un lloc determinat. De petits vam tenir una vida itinerant, cada germà naixia en un lloc diferent. No sé on són les meves arrels, ja que per part del meu pare, i durant cinc generacions, han estat o bé miquelets, guàrdia civils, funcionaris d'aduana... Jo sóc l'únic que ara m'he situat, sóc d'aquí, sóc de l'Escala.

L'Esc.— Ens podeu dir el vostre nom complet? I com se us coneix?

T. G.— El meu nom és Teodoro Gallego i Gómez. I n'hi ha que em diuen Teo, d'altres sergent, d'altres Sr. Gallego. No he demanat res en concret, hi ha qui em tuteja, hi ha qui no, això no és important, el que cal és que fem la feina ben feta entre tots plegats i això és el que jo espero.

L'Esc.— Què heu fet al llarg de la vostra vida i què va fer que escollissiu ser Policia Municipal?

T. G.— El meu ofici originari era lampista. Vaig començar a Besalú, però l'empresari amb qui vaig fer d'aprenent treballava a Roses, això va fer que conegués l'època del «boom» turístic de la costa. Vaig continuar fent de lampista i en casar-me vaig haver d'anar a viure a Girona. Era una època en la qual moltes empreses queien. La meua dona treballava en un organisme públic, on encara treballa. Jo veia la seguretat que ella tenia, veia un horari fix i vaig pensar que estava bé, que havia de buscar alguna cosa semblant. I vaig presentar-me a obres públiques, per fer de xofer, i a la policia de Girona perquè hi havia vacants. El que volia era un lloc de feina segur com el de la meua senyora, ja que si tenies la tarda lliure, podies estudiar, fer altres coses; s'obria tot un ventall de possibilitats.

Curiosament vaig treure la plaça d'obres públiques i de policia municipal alhora.

Vam parlar-ne amb la dona i vaig decidir entrar a la policia municipal.

Ja veieu ho vaig fer per una seguretat laboral personal, però a l'anar-m'hi introduint, a l'anar veient la cara i la creu d'aquesta feina, que en té molta de creu, me'n vaig anar enamorant i ara la feina me l'estimo molt, amb tota la seva complexitat, que és molta.

L'Esc.— Quina formació vau rebre com a policia municipal?

T. G.— Vaig fer diferents cursos professionals, i, al segregar-se Salt de Girona, vaig fer oposicions per a caporal de Salt, les vaig treure i m'hi vaig quedar fins que

va sortir la plaça de l'Escala. El principi no ho veia massa clar, pel desplaçament, estar fora de la família, etc... Però vaig treure l'oposició, vaig venir aquí a l'Escala i aquí em teniu al vostre servei i al servei del poble.

L'Esc.— Així vos, on viviu?

T. G.— Bé, jo ara visc més a l'Escala que a Girona. És on tinc la feina, que és molta. Fem tot el que podem, encara que no sempre va tot com un voldria. Tothom voldria que la seva feina fos al detall, i això quan es compta amb un col·lectiu de personal, és molt difícil, perquè un sí que pot fer les coses al seu gust, però inculcar aquest gust a un col·lectiu de persones és una tasca molt complexa.

L'Esc.— Quina és la vostra feina aquí, a l'Escala?

T. G.— La meua feina és intentar de coordinar els serveis de la prefectura de la policia municipal amb els mitjans que tenim, tant humans com materials, per tal de donar un mínim de servei a la població. Ja sigui a nivell de seguretat ciutadana, o a nivell de la circulació. El que passa és que jo veig que no va com voldria. El fet de que no tota la plantilla sigui professional és un problema, així com també ho és, en aquests moments, el local on estem. Aquí ve qualsevol persona i, de veritat, em fa vergonya. Això no reuneix les condicions mínimes. Ara, però, tenim l'esperança que relativament aviat podrem anar cap a la casa nova, encara que va molt lent.

Un altre aspecte és el que fa referència al rendiment del servei, és un pla a molt llarg termini intentar que la gent nova que vagi entrant sigui més professional, més preparada, tan humanament com professionalment, ja que la societat actual està demanant que la policia estigui a l'alçada de les circumstàncies.

L'Esc.— Per ser policia cal passar per l'escola de Policia?

T. G.— Amb la nova legislació, sí. Té caràcter obligatori per a tots els aspirants. S'ha de fer un curs de formació bàsica d'una durada de dos mesos, amb horari de matí i tarda. Aquest curs es fa a l'Escola de la Policia Municipal de Girona, d'acord amb les normes de funcionament establertes per ser nomenats guàrdies de la policia municipal.

Una altra cosa, és el personal que ens ve a ajudar els sis mesos o tres mesos d'estiu, que ni jo ni tot el sector professional de la policia municipal hi estem d'acord. Creiem que no és lògic que una persona hagi d'exercir l'autoritat per tres mesos, o sis mesos. També cal tenir en compte però una altra realitat, i és que l'Ajuntament disposa d'uns ingressos i s'han

d'administrar el millor possible i de la forma que surti menys cara per al poble. Això és una limitació. I l'únic recurs que queda mirant una cosa i mirant l'altra és el fet que els de sis mesos van a un curs de quinze dies, orientatiu, i de tota manera a aquesta gent quan vénen a treballar ja se'ls nota, es veu que tenen una preparació. Es veu una diferència enorme amb els que treballen tres mesos solament.

L'Esc.— La plantilla que hi ha ara, ha passat tota per l'escola de policia municipal.

T. G.— No. Actualment tenim el curs bàsic de policia municipal cinc persones. La resta de la plantilla ha fet però diversos cursos. Per l'octubre es prepara un altre curs i hi aniran part dels que no han pogut anar-hi. Això va també en funció de la disponibilitat de servei, és clar. Mireu, si hi ha van tres homes, a Girona, matí i tarda, el servei queda mancat d'operativitat. I el fet que no hi hagi anat més gent és una mica per això.

L'Esc.— Quants homes formen la plantilla?

T. G.— En l'actualitat som divuit de fixes tot l'any. Però cal tenir en compte les baixes que hi haurà, com és ara en Benet que es jubila relativament aviat, i un xicot que va a la mili i passarem automàticament a setze. Cal tenir en compte també que s'ha de diferenciar el que en diem la Prefectura, ja que no es compta ni el cap ni la persona que en teoria hauria de portar l'oficina. O sigui que, a l'hora de la veritat, el personal de servei són setze persones, que s'han de repartir en tres torns que dura el servei durant 24 hores. És l'únic servei de l'Ajuntament que funciona les 24 hores al dia. Tenint en compte a aquestes setze persones queden dos torns de cinc persones i un torn de sis persones.

D'aquest torn de sis persones, que és el mínim que caldria per torn, ara a l'hivern cada mes n'hi ha un que fa vacances, ens queden cinc persones. A més un cada dia fa la festa setmanal que li pertoca, ens quedem amb quatre homes de servei

